

סמל נקש יוסף

3307999

בן פרידה ועזרא

נולד ב- י"ח תשרי תשכ"א 9.10.1960

התגייס לצה"ל בנובמבר 1978

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- כ"א אב תשמ"א 21.8.1981

בעת מילוי תפקידו.

נקש יוסף

נקש יוסף

בן פרידה ועזרא, נולד ביום י"ח בתשרי תשכ"א (9.10.1960) בתל-אביב, בשכונת התקוה. בהיותו תינוק, עברה משפחתו לגור ברמת שקמה שברמת-גן. יוסי היה הילד המפונק בבית, שבו היו עוד שלוש בנות. לאחר זמן נולד אחיו, ויוסי היה מאושר במשפחתו החמה. בגיל צעיר הוא גילה בקיאות באישי המדינה, והבטיח לאביו כי בבוא היום יתרום גם הוא את חלקו למען המדינה וצה"ל. יוסי למד בבית-הספר הממלכתי דתי "אריאל" ברמת-גן, והשפעת בית-הספר ליוותה אותו שנים רבות אחרי שעזב אותו. הוא היה ספוג אמונה במסורת. ^{אחד מערכי איתו} את לימודיו הוא המשיך בבית-הספר המקצועי "עמל" בפתח-תקוה, במגמת חרשות. יוסי הצליח בלימודיו, ועבודותיו הוצגו לראווה בתערוכת בית-הספר וזכו להערכה רבה. יפה-תואר הוא היה, חייכן, נבון, תמיד מוקף חברים וחברות, שהתייחסו אליו בחיבה ובהערכה. אחרי שסיים את בית-הספר התיכון, הספיק יוסי לעבוד תקופה קצרה בתעש, עד מועד גיוסו לצה"ל. בשיחותיו עם חבריו הוא הביע את משאלתו להתגייס לחטיבת גולני, שבה שירתו קרוביו וידידיו. הוא העריץ את החטיבה ורצה להיות חלק ממנה. ^{התגייס יוסי יחד עם חבריו קרוביו וידידיו. הוא העריץ את} את מבוקשו השיג יוסי, כשתגייס בנובמבר 1978 לחטיבת גולני. הוא השלים את הטירונות, והצטיין כחיל וכחבר של רבים ביחידתו. הוא גם עבר קורס מ"כים, ובמאי 1980 עלה לדרגת רב"ט. ^{התגייס יוסי יחד עם חבריו קרוביו וידידיו. הוא העריץ את} בסיום אימוני החורף של יחידתו, היה יוסי בין מקבלי תעודת הצטיינות ממפקד החטיבה. בתעודה הוא צויין כחייל אמין, חרוץ, המשמש דוגמה אנשית לחבריו ומוכן תמיד לעזור להם. ביום 18.8.1981 חגג יוסי עם חבריו בפלוגה את נישואי אחד ממפקדיו. בשובו מן החתונה, הוא נהג במכונית צבאית בדרך מכפר סירקין לכיוון בארות-צחק. מכונית פרטית באה לקראתו, וכדי למנוע התנגשות סטה יוסי במכוניתו לשולי הכביש. המכונית התהפכה ויוסי נפצע פצעים אנושים. שלושה ימים הוא נאבק על חייו. ביום כ"א באב-תשמ"א (21.8.1981) מת יוסי מפצעיו. בן 21 שנים הוא היה במותו. אחרי שנהרג, הועלה יוסי לדרגת סמל. יוסי הובא למנוחות בבית-הקברות הצבאי בחולון. הוא השאיר אחריו הורים, שלוש אחיות ואחד אח. משפחתו הוציאה לאור חוברת לזכרו, ובה העלו בני משפחתו וידידיו קוים לדמותו. המשפחה גם תרמה גביע נודד לקבוצת הכדורגל של "מכבי אור-עקיבא". מדי שנה מקיימת הקבוצה משחק על-שמו. במכתב למשפחתו כתב מפקד יחידתו: "יוסי הגיע ליחידתי כחייל צעיר, שגמר את הטירונות בבסיס האימונים. עם התייצבותו התבלט כרובאי נשימש דוגמה ומופת לאחרים. הוא השקיע את כל מרצו בפלוגה, וסחף אחריו חיילים בהתנהגותו ובמעשיו". מפקד פלוגתו כתב עליו: "יוסי הוא למעשה גולני ברצון ובמאמצים כבירים של החייל ושל מפקדיו הופך הטירון ללוחם העשוי בלא חת. מעטים החיילים שסמכתי עליהם לקראת קרב, כמו שסמכתי על יוסי. הוא היה מסור לפלוגה, ולי כמפקדה. שש לעזור לכול, ועם זאת לא פחד להעיר, גם לאלה שגבוהים ממנו בדרגה. היה דוגמה במסירותו לפלוגה, שעליה הייתה גאווה". שמו של יוסי ושנים-עשר חיילים שנפלו, מונצח בגן משחקים ברמת שקמה שברמת-גן. הגן הוקם בעזרתו של מר אורי עמית, ראש העיר.

למשפחה נקיש היקרה

בנכם סמל יוסי נקש נפגע בזאונה דרכים בדרכו מצומת סירקין לכיוון בארוח יצחק.

התאונה ארעה ביום ג' בשעות הערב יח' באב תשמ"א 18 באוגוסט 1981

לאחר מאבק על חייו עקב פציעתו הקשה נפטר אור ליום ו' כ"א באב תשמ"א 21 באוגוסט 1981.

יוסי הגיע ליחידתו לפני למעלה משנתיים כחייל צעיר שגמר את הטירונה בבסיס האימונים החטיבתי. עם החיבתו בפלוגה התבלט החייל יוסי כרובאי שמש דוגמא ומופה לאחרים, השקיע את כל מרצו בפלוגה, סחף אחריו חיילים בהתנהגותו ומעשיו. בסוף אימון חורף 1980-1981 ציין מפקד החטיבה כמה חיילים לטובה וחלק להם תעודות הצטיינות. בהקדמה לקבלת התעודה נאמר על יוסי שהוא מצטיין באמינות, חריצות, דוגמא אישית, רצון לעזור לזולת,

חינוך חיילים צעירים ונתיבות בדרך הנכונה. אנו משפחת "גולני" גדוד "גדעון" מרכינים ראש על מותו ללא עת משתתפים בבלכם בזכור את יוסי כדמות מחנכת למופת.

יח' זכרו ברוך

מרדכי מזרחי סא"ל

מפקדת היחידה

חברים ומפקדים מספרים

בשך רעם אש התרגילים, שלוה שלאחר צמון, בנופש של לפני קו, עם סירה וחוויות עם מסיבה פריד ושיחות פתיחה - קמה סערה, ג'יפ מתהפך ועוד חיים רעננים של אחד מטובי לוחמי גולני מזרדים אלי בור, יוסי נפרד מאיתנו.

תמיד דיבר על הפרידה הקרובה בעת שחרורו, על מסיבה גדולה. לא ידע שיהיה זו מסיבה גדולה משיער, אך כה דוממת שרק מטחי הכבוד יקרעו את הדממה.

זכרונות עולים וצפים, מסעות, תרגילים, פעילות מבצעית. יוסי דוחף, ממריץ, גזער.

יוסי רצה שבמסיבת הפרידה ממנו נעלה זכרונות ונצחק ונשיר. הרוח שרה ליוסי. הגורל צוחק וזכרונות צפים ומרחפים. שנתיים פיקדתי על יוסי. אני מ"פ. יוסי חייל פשוט אבל הקשר נוצר יוסי היה הפה לחבריו כלפי מעלה. לא התבייש לגעור במפקדו שעשה מעשה שלא ייעשה. יוסי היה דמות סמל. מבין כל חבריו בשכונתו היה יוסי הקרבי היחיד אולי. שהביא הביתה את תעודת החייל המצטיין הבטיחו לו חבריו חאפלה גדולה. בעת שחרורו סיפל באמו החולה ובמשפחתו תמך יוסי בכל לבו ולא פעם נקרע בין מחויבותו למשפחה מול חובתו לפלוגה. אני זוכר איך נסע בטרמפים ממרחקים כדי לשלם חשבון חשמל בבית וההיצב למחרת מוקדם בבוקר עם חגור ופק"ל

ונשק אישי כדי להמשיך באימונים. יוסי תמיד דיבר על נכונותו להלחם כאן בארץ ולא לחיות ברווחה בחו"ל "מעדיף כדור בחזה ולא סכין בגב" אמר.

יוסי נחרג בתאונת דרכים. נהג שבא מולו בסטיה הוריד אותו מהכביש וגרם להתהפכות הרכב.

המ"פ

(מתוך עיתון במחנה)

סיפורו של חייל שאבד

יוסי נקש ז"ל.

יוסי היתה דמות כל נשכחת. יוסי היה אדם שהיה אהוב על חבריו ועל כל מכריו היה אדם שלא ידע להגיד לא, בפיו לא היתה המילה לא כל דבר אשר רצית או ביקשת היה עושה והיה מבצע מכול ליבו, היה אוהב לעשות מיצוות יום אחד ערב שבת ישב יוסי עם החברים על הדשא לפתע נעמדה אישה מולנו וביקשה את עזרתנו. כל החברים התנגדו לעזור לאותה אישה לא מפני שלא רצו לעזור אלה שלא יכלו היא רצתה שהם יעזרו לה להרים איזה אישה חולה ובביתה נדפו ריחות לא נעמים ואותה אישה היתה מלאה פצעים ברגליה. יוסי "לא סירב והוא קם על רגליו ואמר חברים בואו נעזור לאישה אנחנו עושים מיצוה" למרות שיוסי היה מטבעו טיפוס עדין קם ועזר לאותה אישה זה היה כחודש ימים לפני שקרתה ליוסי תאונה.

יוסי היה אדם מלא חיים אהב לעשות חיים לטיל לצחוק לשחק ולבלות כול פעם שהיה יוסי בא מהצבא היה צועק לעברי ומנפנף בידו לשלום. לא היו עוברים דקות אחדות והיה מתיצב בביתי והיה מספר לנו תמיד על הוריו כמה שהם יקרים לו ושהוא עם הוריו כמו חברים שיש רגעים אחדים כשהוא חושב שהם חברים שלו ולא הוריו. כאשר היה בא יוסי מין הצבא היינו שואלים אותו עם הוא לא מפחד, הפחד לא היה קיים בשבילו תמיד היה אומר אני לא מפחד על עצמי אני פוחד רק עם יקרה לי משהו איך הורי יקבלו את זה איך אמי ואבי יקבלו את זה תמיד היה יוסי דואג להוריו כול הזמן היה בפיו שאני אשתחרר מין הצבא אני יעזור להורי גם כאשר עוד היה חיל היה יוסי עוזר הרבה להוריו היה יוצא לחופשים היה בא הביתה כדי לעשות לאביו את הסידורים הנחוצים לו. היה הולך לסבתא שלו כדי לעזור לה אף אחד לא היה הולך אליה מלבד יוסי שהיה דואג לה והיה הולך לעזור לה. יוסי היה האמיץ בחבורה לא היה פוחד תמיד הוא הראשון שהיה מנסה יום אחד יצאו החברים לטיול לסבריה לפתע החליטו כולם שהם ירדו מאיזה מפל מים כול אחד אמר אני לא הראשון אף אחד לא היה מוכן להיות הראשון מלבד יוסי שהיה הראשון ונתן לכולם את האומץ. יוסי שאף תמיד לגדולות תמיד אמר כשאני אשתחרר מהצבא קודם כול אני יוצא לחוץ לארץ ואחר כך אעבוד ואתקדם בזעת - אפי אבל יוסי לא זכה לכך בתקופה האחרונה לפני מותו יוסי התנהג בצורה מוזרה כאילו שהוא ידע משהו צריך לקרות לו הוא לא התייחס לחברים והיה מתבודד כשהיו שואלים אותו מה קרה לא היה עונה מפני שהוא עצמו לא ידע. יום שבת בערב אמר לאחד החברים. אתה יודע אני מחר הולך לצבא אני אבוא רק לחתונה של אחותי ויותר אני לא אחזור לשכונה.

כנראה שיוסי בתוך תוכו ידע שיקרה לו משהו ולא ידע איך להסביר לנו. בקיצור אנחנו עד היום הזה לא משלימים עם מותו של יוסי ולא נשלים עם הגזרה המרה הזאת. כל יום שעובר יוסי נמצא מול עינינו ואין יום שאנו לא מעלים את שמו של יוסי כאילו הוא נמצא עוד איתנו יושב איתנו כמו שהיה בעבר.

כוכבה וסנטו

הכרחי את יוסי ולפני 5 שבנים. ומעיקני דודא. בראה כמערב ביישן אך
עם זאת כשדוני מאוד. ופעד שאהב ילעכרה. קשה לחאר ילחשגב. ככצד
בחור מלא מרץ נקטף בחמי ימיו. מחור שטאף ילגחוללות.

אני נבחר בטיולים שהיה עורך איתו ועם חבריו, טיולים שחזיר
זכו להצלחה רבה עם יוסי תכל זאת רק לא לשבת באפס ימעשה.

כזה היה יוסי אף פעם לא התנגד לאיזה טיול אפילו אם היה יוצא
ספונטני. יוסי צעיר, מקטפת, ובלב כחלם כאב ויעצב חשארות.

סנטו

יוסי החבר הקדוש ביותר שהיה לי עד עצם היום הזה אינני משלים
עם מותו. כאשר אני עוזב ברחוב דממתו תמיד ניצבת מול עיני.
ברגע שעיניי רואות איזה חזיר תמיד נדמה לי כי זהו יוסי אך
לצעדי אני מתעורר מהחלום הזה ומזלי נצבת דמות שאינני מכיר.

יוסי היה האדם שאהב רק לחייך תמיד מצאת בפניו את חיוכו
העליז, אפילו אם היה נידגז לא היה מראה את זה על פניו. עד
היום הזה אני תמיד דואה את יוסי אתי כאילו שאנחנו עוד יחד
וכאשר אני מזכיר את השוויון שלי תמיד יוסי נמצא בתמונה. יוסי
היה זכר ברוך.

יגאל.

לפעמים בא לי לבכות על יוסי הכרנו אותו כל כך טוב ועזה ידעתי
איננו.

אני נזכרת בימים שיטבנו כולם יחד, ישבנו פך שחם ללא מטרה לאחה
תמיד חבאת צחוק מאושר ללב ולא ידענו מה טומן לך העתיד המר אך
פתאום זה קרה. אתה נלקחת מאיתנו, נעלמת אך זכרך יהיה איתנו לעד.

כוכבה

יוסי החבר הקרוב ביותר שהיה לי כמו אחים היינו גדלנו יחדיו:
גן, בייסי, בית ליד בית, חדר חיה כחדרו, פתוח בכל שעה ויום
שאחפץ לבוא. יוסי השקט והבדישן תמיד אזכור את הימים שעברנו
יחדיו, חזיונות הרבים חרופים במוחי ולא ישכחו לעולם. תמיד
אמר לי ואתה עכשיו פני זוהי התקופה הכי יפה שיש לך היא לא
החזור... יוסי תמיד לנגד עיני ובכל פעם שהוא עולה במוחי
דמעות עומדות בעיני. יוסי אתה חסר לי.

יצחק (ישע)

שלושים למותו של חייל

ברחשי כבוד עומדים, דוממים, המומים וכואבים בשקט מול קברו
הרענן של יוסי, החייל שנפל על משמרתו ובתאונת דרכים
קטלנית.

ההורים השכולים, קרובי משפחה רבים, ידידים, פיקודיו לנשק
וחבריו, ביכו את מותו. דמעות חונקות אין סוף, הרב הצבאי קרא
תהילים, המיפ נשא דבריו, העלה זכרונות של חייל שנפל.

אימו רכנה ראשה אל קבר בנה, ללא מענה, ללא מילים, רק הדמעות
מדברות. מראה ניפץ את האוויר בחלל וקרע לגזרים את ליבם של
מוקירי זכרו. האח: אבי בן ה-11 שהיה גאה באחיו, החייל, האמיץ,
הלוחם, קפא על מקומו ששמע דברי תהילה והתפעלות מהמייס של יוסי,
הוא ניסה לבטא את עצמו במספר מילים גמגם, דמעות חנקו את גרונו
וכוחו לא עמד בו, צרב את הלב.

יוסי היה חייל מהשורה פשוט וזקוף קומה, גאוות היחידה, גולני
בה שירת עד יום מותו, היתה עבורו סמל שגדל במחיצתה כחייל
קרבי מהשורה, באחת מחופשותיו האחרונות בא אל בית הוריו ובידו
תעודת הצטיינות שקיבל מפיקודיו על מעשה ביחידה, זה היה מגיע
לו, אמר אחד מחבריו-יוסי היה ידוע בכוחו העז. בטוב ליבו ובשמחת
היצירה ששירתה בכל מעשיו.

בשובו ליחידה אמרו לו הוריו: יוסי שמור על עצמך מצפים לך בבית.
אל תדאגו ענה: לכל כדור יש כתובת, מוטב כדור בחזה ולא ספין
בגב. הכל כתוב מלמעלה.

לא, לא כך היה, הכדור איבד את הכתובת ולא השיג אותו.

חודש לפני שחרורו מצה"ל השיגה אותו תאונת דרכים קטלנית =
נהג שנסע מולו הוריד אותו מהכביש וגרם להתחפרות הרכב בו נסע:

יוסי איננו עוד.

אבנר מוספי

למטהרות נקש שמוך רבן

שם מאירה. הכתה את יום במחנה נוכח הזכו.

האננה היכה קנהלי עמוד כיון שהוא לא יוכל לבטא לעצמו את הקשר האיומה שנקשר בינו ליום.

הוא לא יוכל לבטא לעצמו את האנחה השכיבה כשהוא לא מצא את העליץ.

את יום הכתה יואיק ממאמץ שבה, הצלחת לזמוץ על חיותו ושל יחוסו של יום.

היום יאמרו לך שוב לשוב על קנה אן צרה לא נותן גש לשוב את כבדו שמוך שמוך השכבו

ולא לבד את דמותו החיונית שהשתנה ולי נכחה של כך נצאם והאמה.

א יתן ונככה לויק לוביק.

האמור נמצאיק תמונתו של יום האופים הבכונות יום וכן תנאלב שנתנה של יום נוצנו באלכונ.

השמוך לתמונות השתקת שיר של ספר יווני.

"חשו בצד שמוך על הכנתן

הק לא רצו בה, לא, צוק השיתק אמה.

נשיבות החייק איצני אחד מהם לנסד לאקוס בחוק.

אלומק אלהותם לא עוד הימה בקוצק

משיכה הגכה גט אט כפתה

אכל פק לא רצו להכנס.

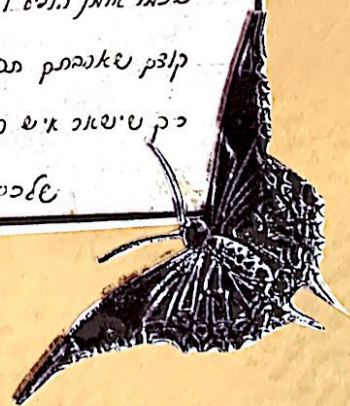
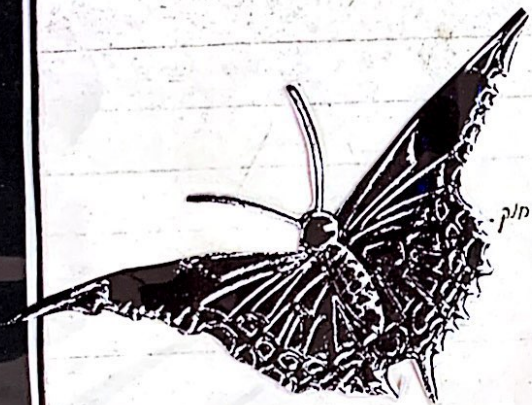
כב מיה צוק השיתק אן שק יצ האנט

שכמו אלומק הוטע והפניקם שמה

קוצק שאנהתק תבוקד לחלוטין קוצק ששנה אלומק רצון

כך שישאור איש רצני נשדו לעצמו כפי שהוא היה אז איש צדיר, יפה, בן עשנים ואחת.

שלבך הכוהכך מאירה.

יוסי הוא בשבילי פינה בלב, הלא רק מפני שמפל, יוסי היה ויהיה בשבילי דוגמה מה הוא הפועל האל הגנוז באדם, ועד כמה אפשר לטעות אם לא יודעים לשאוב מהאדם את הגנוז בו. יוסי הוא למעשה "גולני", הלא במקצועות הקיצוניות הגדולה ביותר של חיל, כשנקלט כאנטי תיזה של חיל, ואיך ברצונך עז, ובמאמצים כבירים של החיל בעיקר, אך גם של מפקדיו - מנפר הטירון הכל-כך לא חיילי, ללוחם העשוי ללא חת. אני יכול למנות על יד אחת לוחמים, שמכתי עליהם לקראת קרב כמו שמכתי על יוסי.

אני יודע שפשוטפל חייל מהללים אותו לפעמים בגזמה, אך אני והלוחמים יודעים עד כמה לא הגזמתי. כמה שאכתוב לא יביע את יחסי ליוסי ז"ל.

אינני יודע אם אפשר בכלל לבטא זאת במילים, מין ערוב של רגשות, כמפקדו, כאחיו, אפילו רגשות של אב היו לי אליו; כל-כך הייתי קרוב אליו, כל-כך היה מסור לפלוגה ואלי כמפקדה. לא יכול לסבול יחס של זילזול לפלוגה מאף אחד.

שש לעזור לכל צעיר לכל כול, לא פוחד להעיר למשתמטים אפילו גבוהים ממנו בדרגה.

דוגמא במסירותו לפלוגה, שהיא היתה גאותו, והוא היה ויהיה לעד גאותה.

יהיה זכרו ברוך

מיכה רגב

מפקד הפלוגה

... כי רעות שכזאת לעולם

יוסי כסמל ודוגמא לדור ההמשכיות

לכתוב על יוסי פרק מחקופת הכרונות בצבא ולא להאמין שכל זה היה וקשה עלי מפני שיותר מחברים בצבא היינו אחים.

את תחילת הכרונות עם יוסי היה מרגע שעלה לגדוד וסיים תקופת טירונות קשה שבו הובחן כוח הרצון של יוסי. מה שאפיין את יוסי היה כוח הסבילות והאופי החזק שהיה טעון בו זמכל הרצון לעזור לזולת ובעיקר למשפחתו. כשהגיע למחלקה הייתי ותיק מיוסי ומחבריו שסיימו את הטירונות בסנה, אבל עת שביצע באימונים ובשטח מעל לשאר חבריו שעלו לגדוד, ראינו ביוסי כוחיק במזנו שיוכל לעזור למחלקה. הקשר העמוק נוצר ביננו לאחר שנפצתי יוסי היה מתקשר ומבקר אותי למרות הזמן הקצר שהיה לרשותו וכאילו בכדי לא לאכזב ולצער אותי על שלא יכולתי להיות במחלקה היה יוסי מדווח לי על הנעשה בפלוגה ושהוא הכוח השולט ושלא סתם חלינו בו תקוות.

יום אחד יוסי צלצל לביתי ואמר לי שהוא מועמד לקבל קורס נהיגה, שמחתי מאד מפני שבליבי ידעתי שיום זה יגיע וכפי שידוע לא כל חייל מקבל פרס זה. אלא רק חייל מצטיין ובעל כושר מנהיגות ואכן הוא היה בעל כל הנתונים.

כשהרשיון היה בידי חזר יוסי לגדוד ולמחלקתו והמשיך לתפקד כלוחם ולהנהיג חיילים חדשים בן אימון קשה ומפרך וקו עם זה בסיורים או בחדירות לשטח האוי"ם היה יוסי ללוחם מצטיין שהמפקדים סמכו עליו ולהוכחת כך קיבל יוסי את תעודת החייל המצטיין שהחיילים ראו ביוסי סמל ודוגמא.

בתקופת טירונותו הצבאי בגולני שהייתה קשה השלים יוסי משימות רבות, אבל בעיקר יזכר הקשר הדוק למשפחתו, אם זה בעזרה ובאהבה להוריו ואחיו ומצד שני השירות בגולני שלמרות הקשיים שבשני צידי המיתרס מצליח יוסי מעל ומעבר ובהצטיינות מירבית.

הרי זה סמל שכל משפחה היתה מתגאה בן כיוסי שאותו אזכור כחבר.

יהי זכור ברוך, יהי זכור מבורך לעולם ועד יוסי.

דיאס אבי חבר למחלקה ולפלוגה אח לנשק

שתמיד יזכור אותו.

לא תתן את ליבנו לשכוח...

משפחה מספרת על יוסי ז"ל

ח ל ו ם

לאחר שלוש בנות ציפיתי לבן בחלומי ראיתי את אליהו הנביא אשר ניגש אלי ושאל אותי: "מה הרצי הפעם ללדת? עניתי לו בבישנות "בן".

הוא שם את ידו על ראשי והסתכל לשמים ואמר: "אכן יהיה כדברך, בתי".

התעוררתי מהחלום בפחד, רצייתי להרדם ולתמשך את חלומי.

נרדמתי והמשכתי לחלום - חלמתי שאנשים רודפים אחרי ורוצים להכות אותי.

ראיתי בנין גבוה, נכנסתי לתוכו ודפקתי בכל דלת שנקרתה בדרכי, כל הדלתות היו נעולות. המשכתי לעלות עד שהגעתי לגג, שם היה חלון עם סורגים - פרצתי את החלון בכל כוחי ונכנסתי פנימה. ראיתי תרבה בחורים יושבים על הרצפה ובאמצע החדר במה, ועל הבמה יושבת בחורה אשר שאלת אותי: "מה קרה?" עניתי לה "רודפים אחרי רוצים להכות אותי".

הבחורה ביקשה מאחד הבחורים שילווה אותי. אחד הבחורים הצעירים רצה ללוות אותי. הבחורה אמרה לו "אתה תלווה אותה בפעם אחרת", הבחור החל בוכה ולהתחנן ללוות אותי ותבחורה לא הסכימה.

אותה הבחורה בחרה בחור אחר שילווה אותי ואמרה לו "אל תאחר" והוא ענה לה "אני רק מלווה אותה וכבר חוזר".

שאה הפתגמית הצה גם הם ללוות אותי ואני בבישנות חייכתי ואמרתי "אני אפשר".

הבחורה שוב ציוותה על אותו בחור שילונכי ושוב אמרה לו "אל תאחר" והוא ענה "אני לא אאחר אני רק מלווה אותה וחוזר".

חלומי הסתיים ואח לאחר כמה זמן ילדתי את יוסי.

אחרי תשע שבועות הדיחתי שנית ושהב חזר אלי אותו החלום עד לשלב שבו פרצתי את הסורגים - ידעתי שאלה עגד בן ואכן כך היה. בזמנו לא יחסתי חשבוני מההוצאות לחלומי שלי עד לזמן שבו יוסי נהרג. לאחר מותו נזכרתי בחלומי החשוב שהבחור אשר לוות אותי בזמנו היה יוסי ואיילה העוזרת הצעירה, אשר לה הבטיחה הבחורה כי ילווה אותי במזעז אחר, הוא בפי אבי אשר בולד לפני 15 שנה.

האח: אבי נקש
אחי יוסי גדול ממני ב-10 שנים. כל הזמן היינו בבית לא רק כמו
אחים אלא כמו שני חברים טובים את יוסי הערכתי כאח, כאחד וחיד
ואינני זוכר שיום אחד התחצפתי אליו כי תמיד כיבדתי אותו כאחי
היותר גדול ממני. איך שהוא תמיד כיבד את הגדול ממנו. זכור לי
יום אחד הפרעתי בבית הספר והסנהלה של בית הספר הזמינה את אימי
לשיחה. כאשר אימי חזרה מבית הספר, התחילה לדבר אלו ואני עניתי
בטון גבוה לאימי: לפתע נפתחה הדלת של הבית וראיתי את יוסי
מופיע מהצבא לחופשה. מזעמו נהן לי סתירה ואמר לי: על אימא לא
צועקים

לאחר מכן אמא הסבירה ליוסי מה היה בבית הספר ואז יוסי ענה לה
"אמא אין לך מה לדאוג לאבי כי אני עוד מעט משתחרר מצה"ל ואני
אדאג לאבי לכל דבר: למחרת הוא חזר לצבא ולאחר שבוע קיבלנו
מכתב מיוסי והוא כותב כך: "אני מצטער אבי אחי על הסתירה שקבלת
ממני ואני תקווה שאתה סולח לי. ובכל זאת אתה היית כלפי אמא לא
בסדר.

סוף סוף אני אחיו וכשקראתי את המכתב זה זעזע אותי ומעיני
זלגו דמעות ובאמת אמרתי בליבי לי יש אח שאפשר להשען עליו
ובניתי תקווה עליו אך, התקווה אשר בניתי לא התגשמו חודשיים
מהמכתב יוסי אחי נפל,
יהיה זכרו ברוך.

יש שצוחקים יש ששרים ויש שבוכים.

אבל אני גם צחק גם שר וגם בוכה
זה לא כך אני ישנם עו רבים
כי בכל זאת לא קל לאבד אחים

אבל למה כל זאת ולמה אלוהים
אנחנו יושבים למטה ובוכים
כי אולי אלי הם יושבים שם למעלה יושבים ושרים
והזמן עוד חולף והשנים חולפות
ואנחנו יושבים ובוכים

על אותם האחים שבבית קברות שבבית הקברות הם קבורים
שמתים על מה. על מה שהם מתים. על קדושת אלוהים

ואם זה אני שבוכה
לא על הכסף ולא על עצמי
אלא בוכה אני אני על אחי
כי אח הוא אח באמת
שעכשו הוא איננו, איננו איתנו
כי עכשיו הוא אח "שמת"
אבל אבא אבא תגיד את האמת
נכון יוסי - יוסי אחי - נכון שהוא לא "מת"

שנה ילישית כבר עברה. ויעברו עוד שנים
ואנחנו למטה יושבים, צוחקים, שרים ובוכים
אמא ואבא אהובה ורחל וכמובן גם שמחה

כי אתה אחינו אחינו אתה, אחינו הוא בשרנו
ולקראת הסוף אחיעשה למעלה חיים,
ותעשה לי טובה, טובה קטנה,
תימור לנו על כל החיילים.

אבי נקש
אח של יוסי נקש

יעשה לי ביהד עם חבריו. בשלושה שבועות לפני השחרור הוא קיבל
נופש מצהל אני זוכרת שבשבת הוא יצא בבוקר מוקדם מאד לדייג עם
חברי אלברט והם חזרו בסביבות 10 בבוקר עם דגים ויוסי לא אהב
לאכול דגים הוא הביא את הדגים בטביל אבא. אלברט הבטיח לי לקחת
אותי לים אחר שהם חוזרים מהדיג. אבל הוא היה עייף ולא רצה
לעמוד בתבטחחו, אני לא רציתי לוותר ואז בכנס יוסי וביקש ממני
שאותר על הים ואבין את אלברט שהוא עייף. הם התלחו ואכלנו
ארוחת בוקר יחד במשך היום רחל אחותי רבעלה והילדים באו אלינו
ויוסי ביקש לעבור על האלבומים שלו מתקופת הילדות וכן
עשינו זאת. לקראת הערב יוסי התחיל לארוז את חפציו לנופש שהיה
אמור ללכת למחרת וכרגיל ביקש ממני שאגהץ לו את בגדיו באותו
ערב נישאר בבית לא כמנהגו הוא לא יצא עם חבריו בבוקר השכסבא
קם ותעיר אותי ואמר שלום ורגיל היה לומר לי להתראות כעבור
יומיים יוסי התחפר עם ג'יפ בדרך חזרה מהחנות של המיץ בגלל
רשלנותו של נהג אחר.

חורי הוזעקו לבית חולים הלכנו לבקרו ולא אשכח מה עיני ראו
יוסי ניפגע קשה בראשו והרופאים לא נתנו לבו שום תיקווה יוסי
שכב במיטה בבית חולים עם תחבושת לבנה עטופה לראשו במחלקה
לטיפול נימרץ הבשורה הרעה הגיע אלינו לאחר יומיים ע"י משה גיסי
שיוסי אחי ניפטר את הכבוד האחרון ליוסי נתנו לו כל מכריו מהקטן
מהשכונה עד למבוגר כולל חבריו ומפקדיו מהצבא.

לפעמים אני יושבת עם עצמי ושואלת אם יש צדק בעולם אז איפה יוסי?

יהיה זכרו ברוך. אמן.

יוסף נקס ל"ל

אחי אתי בתוך ליבי
אחי צ'ניק הראות
אחי אולניק השואלות
כמה חפצה נפשי בק אחי
אחי שואל תפילתי.

אחי אחי האל תדע
צמאה נפשי לראות אותך
אחי אחי האל תדע
צמא נפשי לתפילתך.

אחי פניק הלוואות
אחי צ'ניק הדוללות
אחי אתה בתוך ליבי
אחי שואל תפילתי.

אחי אחי האל תדע
צמאה נפשי לראות אותך
אחי אחי האל תדע
צמאה נפשי לתפילתך.

אחי אחי האל תדע
מה יהיה בארלי
אחי אחי האל תדע
מה קורה כאן בארלי
אחי אחי האל תדע
מה קורה כאן אנפשי

אחי אחי שואל תפילתי
אחי שואל מילתי

אחי תעשה כאן למעני
שאצטרף למסכת "אולני"
אחי אחי האל תדע
רוצה נפשי את תפילתך.

מיכתבים מיוסי

2772 "קמיקס אל הא"ס" גלוית דאר חיילים

154

השולח:

מס' אישי 3202390

דוגה 6

שם משפחה זרע

שם פרטי יוסי

מס' הדאר הצבאי

2 6 4 8 א 0

חייל הקפר לוודא שהר"צ שרשמת - שייך ליחידה בה אתה משרת.

חייל הכתוב כאן עלול להגיע לידי כל אחד, זכורו גם לארוב כתוב חיות - לא סדרותו בטחון סדה

לכבוד:

שם ושם משפחה

שם ומס' הבית

שכונה

עיר מיקוד

אל הנמען: במשלוח דאר הקפר פרישום מדויק של הר"צ.

טופס 434 מק"ט 44104561 (6-75)

26.2.79

לכל המשפחה שלום רב

בראשית מיכתבי אשאל לשלומכם ואם תשאלו לשלומי מצבי מצוין עכשיו אני שוכב באוהל וכותב את המכתב, זמן רב אין אך לספר יש הרבה. בקיצור אני מתוכנן לצאת הביתה בעוד שבועיים. האימונים קשים אך מענינים. את מיכתבי אני מסיים כי הגיע זמן האימונים

ממני בנכם האוהב,
להתראות יוסי.

לאמא לאבא ולכל המשפחה אהלן

מה נשמע? ומה העינינים? אני מקווה שהכל בסדר כמו אצלי. אני קצת מתגעגע אבל זה יעבור. מעביר את הזמן בכל מיני תעסוקות ומקווה שאגיע במהירה לאחד החגים (ראש השנה, כיפור, סוכות) ואם לא אגיע אין מה לדאוג, בעזוב את השטריות ונעזור לעניין יותר רציני. אני מבקש שתקנו לי דחוף גרביים (3-4) וזחזחזים (4) כי אני זקוק להם. דרך אגב תמסרו ד"ש לשמחה ולאבי ותגידו לשמחה שאין לה מה לכעוס עלי כי אני בסייב רציני שיהיה לה טוב ולא רע על הלב. ואין צורך במריבות, כי בסייב אנחנו אחים ולא אויבים. נעזוב את זה לעכשיו. איך גבית, איך אבא מרגיש, ואיך אמא מרגישה ואיך אבי מרגיש, רחל ובעלה ואהובה והילדים. וטבא אני מקווה שהכל בסדר. לפני שאני מסיים את מיכתבי הקצר והמבולגן אפרד מכם ביישנה טובה ומבורכת" (ובתקווה שאגיע לראש השנה).

"ירחוק מהעין קרוב אל הלב..."

ממני בנכם יוסי.

A stylized illustration of a rose with a long stem and leaves, set against a background of faint, sketchy lines. The rose is depicted in a dark, solid color with white outlines, showing the intricate layers of its petals. The stem is long and thin, with several leaves attached. The background is filled with light, sketchy lines that suggest a garden or a field. The overall style is simple and elegant.

8,5,81

לפני המסמך שלום הקן
מה שמעך ויך המלך. וזו מקור טהור
בספר. ואם גמלים על קו הפסוק.
יבוא הכו בספר המורה. קול מורה נדבאי
אלכס. (אם לא מורה המלך) וזו שבת מקור
ובמקור וזו שבת. קצמן מזה הווה קורבן.
למקור קצמן זה מלך וסמך. מנחם
כאן. מורה. ומורה וזו לופה מורה מורה
ובל קו כמלך שבת דבר. כמלך טהור
וזה. וזה לך מורה היה בספר. כמורה וזו
יבוא. מורה וזו מורה.
בדבר ויך מורה. וזו ויך בדבר וזה מורה
מקור. בספר. וזו מקור מלך דבר אלך דבר
מורה מלך סך למורה. בספר וזה ויך
במלך מלך וזו בספר מקור וזו בספר
מורה וזו קו דבר לך דבר וזו
מורה. קורבן מלך מורה לך דבר מלך וזו
מורה מורה מורה מלך המסמך וזו כן
דבר מלך מורה. וזה מורה מורה מלך וזו
מורה מורה מלך וזו מורה מורה מורה

Scanned with CamScanner

לחייל שלי היי,

אפתח את מכתבי כרגיל בקריצת עין שובבה ובלחיצת יד חמה. מה שלומך? מה עניינים איך? אני מקווה שהכל בסדר אצלך כפי שאצלי הכל בסדר. חדשות אין לי הרבה אבל אולי לך יש? כתוב, אתה יודע שלא קל לשכוח אותך ואני לא שוכחת אותך אפילו לדקה. כל כך משעמם לחשוב שאתה שם בבקעה ואני פה ברי"ג. אומנם אנחנו רחוקים בגוף אבל אצלי בנשמה ובלב אתה נמצא קרוב שאפילו אין מילימטר. כן יוסי זאת אמח ולא אשליה.

יוסי איך אתה מעביר את השבוע למרות שלא הספקת להעביר חוץ מיומיים, אני כותבת לך את מכתבי איך שאני קמה, דבר ראשון אצלי זה לכתוב לך את המכתב. טוב יוסי הרבה אין לי לספר לך, חדשות אין לי שאני מתגעגעת אליך מאוד ורוצה כבר שתבוא לבקר זה אתה כבר יודע דרך אגב כותבי לך שיר שחיברתי ואם תרצה לשמוע אותו תכתוב לי. שיר זה מביע את הגעגועים שלי אליך.

חתום בנשיקה שלך מזי.

19.9.79

ליוסי היקר לנו מאוד

שלום רב לך! מה שלומך ואיך אתה מרגיש. אנו מתגעגעים אליך מאוד ואם תשאל לשלומינו אנו מרגישים טוב מאוד, לא חסר לנו מאומה רק לראות את פניך היקרים לנו מאוד.

יוסי קבלנו את מכתבך ושמחנו מאוד. אנו מקווים שתגיע אלינו באחד החגים. יוסי אחד החברים שלך מהצבא היה אצלינו בבית ומסר לנו בשמך שאתה מרגיש טוב אבל אינך יכול לצאת לחג, אנו מרגישים שאתה נמצא איתנו בחג ביחד. יוסי אם יחסר לך משהו תכתוב או תודיע לנו ואתה תקבל ... יוסי יש לך ד"ש חס מאמא המתגעגעת אליך מאוד, ורוצה לראות אותך מאוד, ומאהובה ומוטי והילדים זמרל ומשה וכמובן מאחותך שמחה האוהבת אותך מאוד, ומתגעגעת לראותך ומזמן סלחה לך כמו שכתבת "אחים לא צריכים לריב" יוסי אצלה הכל בסדר רק שהיא עוזבת את העבודה בתאריך 1.10.79 ומקווה למצוא עבודה אחרת ואחרונה. יוסי עכשיו אני מבינה אותך ושבתך חכל רצית לטובתי ובחילה לא הבנתי אותך ועכשיו בלב שלם אני מבינה אותך וסולחת לך. יוסי תבוא הביתה ונדבר הרבה יותר "אוך", יש לך ד"ש חס מאחייך אבי שתמיד שואל עליך ורוצה לראות אותך, ומתגעגע אליך מאוד. ובסיום מכתב זה מאחל לך אבא שנה טובה ומחוקה ושנה עושר ואושר ושנה שלום וחצילוח בכל מעשיך.

להתראות אחותך.

לבבך יוסי נקש

אני מצטערת מאוד אבל שלחתי לך 3 מכתבים ולא ענית לי. חשבת ששכחת אותי בכלל ואני מקווה שתענה לי ותשלח לי את תמונתך ואתה יודע שאני בלילה חושבת עליך שאתה הולך למלחמה ומנצח ועומד זקוף מאוד. אני רוצה שנמשיך להתכתב ותבוא לבקריני ותשלח לי בבקשה את הכתובת של ביתך ותאמר לי מתי אתה בבית, אתה יודע ולמה אני רוצה שנמשיך להתכתב כי אני לא רוצה להיות כמו כל הילדים ששכחו את החיילים שלהם שהם התכתבו איתם ובגלל שאני רוצה שתכיר את אבא שלי.

בבקשה, שלך רינת בירו.

הרבה תודות ואל תשכח אותי. תכתוב לי איך בצבא בהצלחה ויהיו לך הרבה חברים.

עיר אפלה

בלעדיך - העיר ריקה
בלעדיך - העיר אפלה.
כשהינך רחוק:
הגשם אפור
העצים בשלכת
ואני לך דואגת.
העיר שוממת לבדה
ואתה שומר על ארצך
בלעדיך - החמה בקיץ קרה
בלעדיך - הפרח באביב קמל.
שם הינך חייל אמיץ וקשוח
ופה הינך - חבר ורע.
אז בוא וקחני בזרועותיך
למקום בו אתה נמצא, רוב ימיך...

מתפללת

כמה אני מתפללת
כי תישמע דפיקה בדלת
ותגיע.

תביט אל תוך עיני -
במבטך הטוב ותביע
את כל הדברים שביננו
שעדין ישנם.

כמה אני כמהה
כי לפחות מכתב ממך יגיע
וכח השמש ממילות כיסופך
בצבע לבן.

להעניק

להעניק - לך זה מה שאני רוצה.
להעניק - לתת כמה שיותר,
להעניק - בלי חשבון ובלי תמורה
רק תאמר : תודה;

מגע ידיו על פני
שיכח את כל כאבי
הוא עזבני, ועימו
נעלמו המבט הרך,
היד המלטפת

ובמקומם תפסו בחיי
מקום נכבד: הצער
הגעגועים והציפייה לשובו...
טיעלמו מרוחי עם
התקרבותו לחייקי.

א באלול התשס"א
ח' באוגוסט 1981

משפחת נקאש היקרה

הנני להודיעכם על העלאתו בדרגה של
יקירכם מ-3307999 דב"ט יוסף נקאש דל
לדרגת סמל מיום 21 באוגוסט 1981.
בשם המטה הכללי של צבא הגנה
לישראל, הנני מביע את דגשורי
השתתפותנו באבלכם הכבד.

משה נתיב, אלוף
ראש אגף כוח האדם

תעודת הוקרה לחיל המצטיין

רע"ט נקאש יוסף

גדוד 43

מיחידה

מסירותו בחילוי תפקידו

על

בהוקרה

מפקד חטיבת גולני

16/2/81

תאריך

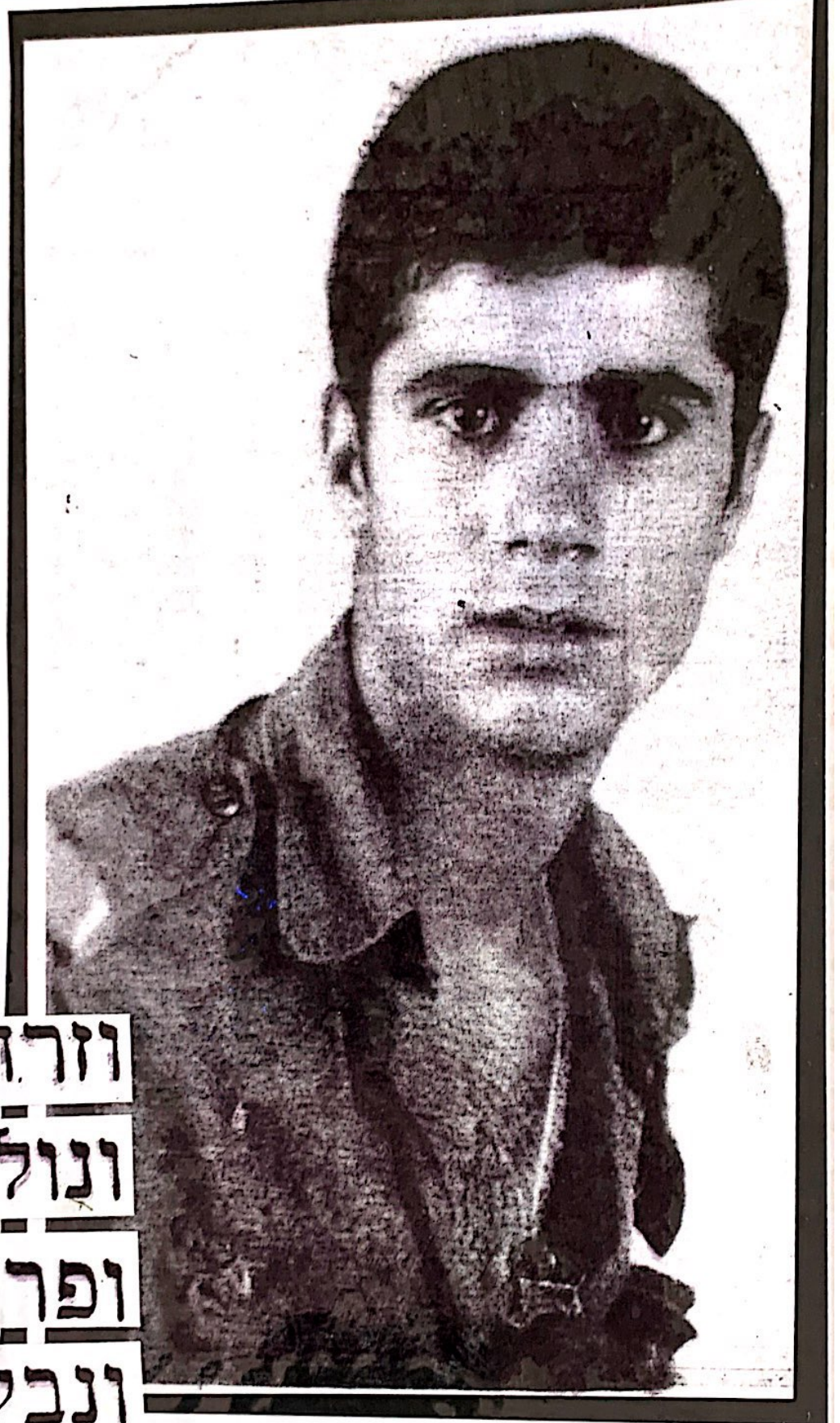
מאת: אמא של יוסי

באחד הביקורים שבקרנו את יוסי בבית העלמים. וזה היה יומיים לפני ראש השנה ואז בקשתי ממנו יוסי זייל שיהיה אצלי בחג ראש השנה. כי אחיותיו יהיו אצלי בבית בחג ובכיתי והתחננתי על קברו ובקשתי ממנו שיתן לי איזה סימן שהוא נמצא איתנו, בחג וביום החג כל הזמן חיכיתי את הסימן אשר בקשתי מיוסי ובשעה 15.00 בערך צלצל הטלפון בבית. חתניהם את השפופרת של הטלפון ואז שאלתי את חתני עם מי אתה מדבר והוא לא ענה לי מאומה אך קרה לבחי ונכנס לחדר וראתי שבתי מאזנה לשחה בשפופרת השניה אז רצתי אליה ואמרתי לה מה את עושה זה לא יפה להאזין לשיחה אך ראיתי דמעות נוזלות מעינה ושאלתי אותה מה קרה לך את בוכה ואז חתני קפץ אלי ואמר לי מדברת בטלפון ידידה של יוסי זייל ובקשה את יוסי כי לפני שנה חצי לא נפגשה איתו אז חתני הסביר לה שיוסי זייל כבר איננו בחיים מאז שנה וחצי אז בקשה הידידה אם אפשר לבקר אותו הזמן אצל המשפחה ופרצה בבכי. אז בקשתי שתבוא אלינו בהקדם היום כי אני השתכנעתי שבקשתי מיוסי התגשמה וזהו הסימן שלו: ומיד שני החתנים שלי נסעו אליה והביאו אותה הביתה וכשנכנסה הביתה התפרצה בבכי וחבקה אותי אז אני שאלתי אותה איפה היית כל הזמן ולא שמעת לעל האסון אשר פקד אותנו והיא ענתה לי שהיא התגיסה לצה"ל ובמצאת כל הזמן רחוק אי שם לכן לא היה לה הזדמנות להתקשר אליו: היום אני קצינה בצה"ל כשישבת בבית נזכרתי ביוסי כי היה חבר שלי זמן רב מנעורי אז קמתי והתקשרתי אליו הביתה אך לדאבוני הרב שמעתי את הבסורה המאכזבת ואינני יודעת איך נדחפתי לטלפן כאילו משהוא דחף אותי להתקשר אליו כי כל הזמן הייתי עסוקה בצבא מאז שנה וחצי.

ואז אני האמנתי בבקשתי מיוסי זה הסימן שלו. החברה אגב הביאה יחד איתה כל הזכרונות של יוסי המכתבים אשר התכתבו החברה היתה בשם רחל והמכתבים שלה רשומים בספר.

יהיה זכרו ברוך.

אימה של יוסי נקט
פרידה

וזרח כוכב
ונולד אדם
ופרח כפרח
ונבל כפרח
והוא איננו...